

Digter og forfatter

Booy

Originale Digtninger

af

Philip Bendixsen.

~~~~~  
Første Samling. — 2det Oplag.  
~~~~~

Tiltænkt i al Ærbødighed mine Velyndere.

Samløde Tanker
I stille Stunder,
Naar Dag gaar under
En liden Engel paa Døren banker.

1870-80

Originale Digtninger

af

Philip Bendixsen.

~~~~~  
Første Samling. — 2det Oplag.  
~~~~~

Tiltænkt i al Ærbødighed mine Velyndere.

Samlede Tanker
I stille Stunder,
Naar Dag gaar under
En liden Engel paa Døren banker.

5925-

Mit kjære Minde.

I Vaarens Tid
Gror Roserne paa Kinden,
Kom atter hid
Med Sol i Morgenvinden.
Varm vore Hjerter i Høstens Kveld
Med Barndommens deiligste Minder,
Naar Solen daler bag Vestens Fjeld,
Stjernerne blankere tindrer.

I hvert et Hjem
Plant Gud Forglemmigeien,
Mens vi gaar frem
Paa Resten udaf Veien.
Lad os som Børn saa glade gaa
Høsten og Vinter imøde.
Faderløs skal vi aldrig staa,
Han lever, som for os døde.

Guds Kjærlighed
Skal atter bringe Vaaren.
Vor Trang han ved,
Det standser Sørgetaaren.
Derfor som liden Fugl paa Kvist
Glad jeg i Haabet vil synge,
Og til min Frelser Jesu Krist
Vil jeg som Barn mig klynge.

Farvel til Vaaren og Sommeren.

Farvel min Sommer,
Snart Vintren kommer.
Tak for hver Blomst, jeg saa udi dit Skjød,
For Fuglesangen og Hjertetrangen
At prise dig, min Gud, indtil min Død.

Hav Tak for Vaaren
Og for hver Taare,
Jeg saa om Morgenen paa Blomstens Blad.
Som bar den Sorgen i sig forborgen,
For vi ei lig'som Børn kan være glad.

Hav Tak for Lammene, som jeg saa
Saa glade med sine Mødre gaa;
De dansed Halling af Livsens Lyst,
Men knæled udmygt for Moders Bryst
Og tog sig hurtig en to, tre Drag,
Mens Halen dirred af Velbehag.

Sankt Hansaften paa Fløifjeldet.

Midsommerskvelden var skjøn
Og Skoven i Dalen frisk og grøn,
Fuglene sang og Smaamyggene dansed.
Med Blomster bekranset
Var Dansesalen,
I Guldglang laa Fjorden og Dalen.

Du deilige Midsommerkveld
Mellem Norges Dale og Fjeld,
Jeg maa det af Hjertet sige,
At aldrig saa jeg din Lige,
Du deilige Norriges Sommer
Med Sundhed og yndige Blommer.

Og Glædens Baune fra Tun til Tun
Gav Folkestimlen i Aftenhimlen et Glædens Syn,
De Gamle sig glæded med Børnene smaa
Over alt det skjønne, fra Fløien de saa,
Den deilige Sankthansdalen
I Lysglans fra Himmelsalen.

Da Solen dalede i Nordvest,
Sang Gjøgen i Lierne allerbedst
Om Norriges skjønne Sommer
Med duftende Skove og Blommer.
Snart kan jeg ei synge mer for iaar,
Jeg maa tie stille til næste Vaar.

Tak, Vaarens Forkynder, for hver en Gang
Jeg hørte din deilige Stemme,
Som ifra Skoven i Lien klang,
Din Tone jeg aldrig kan glemme.
Ifra min Barndoms glade Aar
Du sang om Livets skjønne Vaar.
Indtil den Evige kommer
Med Naadens og Sagligheds Sommer,
I sorgfri Egne, hvor allevegne
Mig straalere imøde
Solen fra Paaskemorgenrøde.

Min Tro.

Foragt Guds Ord
Og synk i Afgrund ned,
Det hjælper ikke, hvad vi har og ved,
Og om vi Verdens Rigdom eier,
Det intet i den Vægtskaal veier,
Kun Herrens Ord om Jesu Kjærlighed
Kan give os den sande Hjertefred.

Foruden det vort Liv er dødt og intet
Og svinder som et Lyn, naar det har blinket,
Og vi igjen i Nattens Mørke staar,
Mens Naadens Sol henover Himlen gaar,
Du mærker ei dens gyldne Straale,
Lig Uglen kan du ei dens Lysning taale;
Thi Mørket i dit Hjerte bor,
Naar du ei elsker Herrens Ord.

Derfor lad det mit kolde Hjerte varme,
Da blir jeg glad som Barn i Jesu Arme.
Hans Helligaand mig atter vil gjenføde
Til Liv i ham, som for os alle døde.
Da blir jeg rig, Guldkongen lig,
Som sig i Liljens Bæger bader
Og svinger sig saa glad til Lysets Fader.

Til de Unge.

Du Yngling og du Pige
Jeg elsker hjertelig,
Og hvad jeg dig vil sige,
Skal ei bedrøve dig.

Hold Herrens Ord for Øie
Udi din Ungdoms Aar,
Da vil han dig fornøie
Og give blide Kaar.

Selv da, naar Høsten kommer
Og Fuglen drager bort,
Som fryded os i Sommer,
Blir Skoven ei saa sort.

I Mindet høres Toner
Af Gjøgens Klokkeklang,
Fra Li og Birkens Kroner
Du hører Fuglens Sang.

Og naar saa hjem du iler
Fra Dagens travle Strid,
Din Far og Moder smiler
Som Vaaren til dig blid.

Den gyldne Baad.

Ser du den gyldne Baad som, som seiler
Paa Himlens Hav det blaa,
Og aldrig nogen Kyst den peiler,
Og ei i nogen Havn den laa.

Men altid fri for Havari,
Med sølverblank Maskineri,
Den lyser Skibet over Voven,
Gjør mørke Nat til Dag i Skoven.

Om Veiret end er nok saa hart,
Den altid gjør den samme Fart,
Om Aften her, om Morgen der,
Hvor Solen sank i Havet ner.

I denne Konkurrancens Tid
Har mangel gjort sin største Flid
En lignende at konstruere,
Som kunde deres Ros frembære
Omkring i alle Verdens Land.
Men kun en Gud er Skabermænd.
Derfor du maa dig lade nøie
At se den seile i det Høie.

Og mangen Nat paa Havets Bølge
Vi saa dens kongelige Følge
Med sine straalende Gesandter
Af Stjerneordens Diamanter.

Vort Skib var Norges Drot Kong Sverre,
Selv Bølgen brølte glad, for den fik Kongen bære.
Den styrted frem med Storm og Bølgevælde,
Som da han trængte op imellem Norges Fjelde.

Og Kongens Høvding kan jeg aldrig glemme,
Han var sin Konge et og alt.
For ham jeg maa min Harpe stemme,
Thi fremst han stod, naar Faren gjaldt.
Og Folket elskede ham høiest blandt Kapteiner
Og fulgte ham som troe Birkebeiner.

En Hilsen fra Vaaren 1890.

Da kommer jeg atter til Norges Fjeld
Og breder mig ud over Dalen.
Til alle jeg bringer Sundhed og Held
Fra Herren i Himmelsalen.

Først tager jeg Sne fra Fieldet væk
Og danner den om til rindende Bæk,
Som fosser fra Lien til Fjorden ned,
Saa Strand og Eng blir til Blomsterbed.

Saa klæder jeg Skoven med grønne Top,
Mens Solen oppe fra Himlens Slot
Sin Straale sender til Dalen,
Og saa vaagner Fuglen af Dvalen

Og synger om Maias yndige smaa,
De gule, hvide, røde og blaa.
Som Børn det var vor største Fryd,
Naar Maia sig pyntet som Blomsterbrud.

Og Bryllupsmusiken fra Skov og Li
Hver Fugl fra Rederne stemmede i
Fra Birkens og Granens Kroner
Med glade, jublende Toner.

Gud unde os alle, Gamle og Ungé,
At høre Fuglen til Vaaren synge
Fra sine Reder om Hjemmets Glæder,
Derom jeg min Fader i Himlen beder.

